

Міністерство освіти і науки України
Рівненський державний гуманітарний університет
Інститут мистецтв

**АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ
НАРОДНО-ІНСТРУМЕНТАЛЬНОГО
ВИКОНАВСТВА В УКРАЇНІ:
ІСТОРІЯ І СУЧАСНІСТЬ**

Збірник наукових праць

Рівне – 2017

Друкується за ухвалою Вченої ради Інституту мистецтв Рівненського державного гуманітарного університету (протокол №4 від 12 квітня 2017 р.)

Редакційна колегія:

Шевчук С.І. – кандидат філологічних наук, професор, заслужений працівник культури України, лауреат премії імені Павла Чубинського, директор Інституту мистецтв РДГУ.

Сверлюк Я.В. – доктор педагогічних наук, професор, заступник директора Інституту мистецтв РДГУ.

Мельничук С.Ф. – заслужений діяч мистецтв України, Народний артист України, професор, завідувач кафедри народних інструментів Інституту мистецтв РДГУ.

Дутчак В.Г. – доктор мистецтвознавства, професор, завідувач кафедри музичної україністики та народно-інструментального мистецтва ДВНЗ «Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника.

Лабунець В.М. – доктор педагогічних наук, професор, декан педагогічного факультету Кам'янець-Подільського національного університету імені Івана Огієнка.

Шиманський П.Й. – кандидат мистецтвознавства, доцент, завідувач кафедри музично-практичної підготовки факультету мистецтв СНУ імені Лесі Українки.

Рецензенти:

Вербець В.В. – доктор педагогічних наук, професор, директор Інституту соціології Рівненського державного гуманітарного університету;

Баран Т.М. – кандидат мистецтвознавства, Народний артист України, професор Львівської Національної музичної академії імені Миколи Лисенка.

Редактор-упорядник – Горіна Л.І.

Г 69 **Актуальні проблеми народно-інструментального виконавства в Україні: історія і сучасність** : зб. наук. пр. / Рівнен. держ. гуманіт. ун-т, Ін-т мистецтв; редактор-упорядник Л.І. Горіна. – Рівне : Волин. обереги, 2017. – 264 с.

ISBN 978-966-416-498-3

Збірник містить наукові статті, в яких розглядаються сучасні тенденції розвитку жанру народно-інструментального виконавства в Україні, культурологічні проблеми сучасного мистецтва та соціально-психологічні проблеми національної музичної освіти.

Матеріали збірника рекомендовані викладачам, аспірантам, студентам старших курсів вищих мистецьких навчальних закладів, а також усім, хто цікавиться проблемами народно-інструментального виконавства.

УДК 7.071.5

12. Пасічняк Л. Народно-інструментальний ансамбль в Україні ХХ століття (спроба типологічної класифікації) / Л.М.Пасічняк // Вісник Прикарпатського університету. Мистецтвознавство. – Вип.V. – Івано-Франківськ: Плай, 2003. – С. 108–116.

13. Хай М. Музика Бойківщини / М.Хай. – К., 2002. – 304 с.

14. Хай М. Музично-інструментальна культура українців (фолкльорна традиція) / М.Хай. – Київ – Дрогобич, 2007. – 544 с., іл.

15. Хоткевич Г. Музичні інструменти українського народу / Г.Хоткевич. – Харків, 1930. – 288 с.

16. Черкаський Л. М. Українські народні музичні інструменти / Л.Черкаський. – К., 2003. – 264 с.

17. Шухевич В. Гуцульщина / В.Шухевич. – Третя частина. – Верховина, 1999. – 272 с.

18. Яремко Б. Етноінструментознавство. / Б. Яремко. – Рівне, 2003. – 188 с.

УДК 780.614.13:37(477.81)

*Г.М. Топоровська,
м. Рівне*

АНАТОЛІЙ ГРИЦАЙ – ЗАСНОВНИК ПРОФЕСІЙНОЇ БАНДУРНОЇ ОСВІТИ НА РІВНЕНЩИНІ (до 60-ччя відкриття класу бандури на Рівненщині)

Анотація. В статті йдеться про життєвий і творчий шлях Анатолія Юхимовича Грицай – засновника бандурної освіти на Рівненщині. Показана багатогранність таланту патріарха кобзарського мистецтва нашого краю.

Ключові слова: Анатолій Грицай, народні інструменти, бандура, виконавство Рівненщини.

Аннотація. В статье идет речь о жизненном и творческом пути Анатолия Ефимовича Грицай – основателя бандурного образования на Ривненщине. Показанная многогранность таланта патриарха кобзарского искусства нашего края.

Ключевые слова: Анатолий Грицай, народные инструменты, бандура, исполнительство Ривненщины.

Annotation. Speech goes in the article about the vital and creative way of Anatoliy Yefim Grisay – founder of bandura education on the Rivne region. Shown many-sided nature of talent of patriarch of kobza-player art of our edge.

Keywords: Anatoliy Grisay, folk instruments, bandura, carrying out of the Rivne region.

У цьому році численна громада прихильників і шанувальників національного музичного мистецтва нашого краю відзначатимуть 60-річчя відкриття класу бандури на Рівненщині.

Метою статті є розкриття значення творчої особистості А.Грицай в становленні бандурної освіти Рівненщини.

Кобза і бандура – найулюбленіші українські народні струнно-щипкові інструменти, що дожили до сучасності ще з часів Київської Русі.

Не секрет, що в багатьох країнах світу національні інструменти збереглися лише як історичні реліквії, цікаві перш за все вченим-фахівцям, дослідникам фольклору, етнографії, отож вони не мають виходу на концертні естради, на широкого слухача. Зовсім по-іншому склалось із бандурою у нас в Україні. Вона досі – один із найбільш популярних і шанованих інструментів.

На Рівненщині цей унікальний інструмент подав свій голос на одному із обласних оглядів художньої самодіяльності в лютому 1945 року і був зворушливо сприйнятий глядачами. А вже наступного року музикант Михайло Бережний створив ансамбль бандуристів, який користувався неабиякою популярністю до 1951 року, а потім з об'єктивних причин був розформований

У гуртках художньої самодіяльності бандура не мала широкого розповсюдження через відсутність класів бандури у музичних школах, брак викладачів і значний дефіцит цих інструментів у продажі. І лише у 1957 році, коли у Рівненське музичне училище на посаду викладача класу бандури по направленню прибув випускник Київської державної консерваторії ім. П.І. Чайковського Анатолій Грицай, цей легендарний інструмент почав здобувати справжню популярність.

Родом Анатолій Грицай – із кобзарського Чернігівського краю. Але долею судилося йому возвеличити нашу Рівненщину і, як сказав Микола Чорний- директор Школи кобзарського мистецтва у Нью-Йорку: «Ви зуміли запалити прометеївський вогонь кобзарства не тільки в Рівному, але й по цілій Волині» [6].

Учень славетного кобзаря і талановитого педагога Володимира Андрійовича Кабачка, Анатолій Юхимович Грицай повністю занурився у педагогічну роботу, творчий процес, активну пропаганду кобзарського мистецтва. І через усе своє життя з величезною шаною проніс ім'я свого учителя. Квіти, подаровані на концертах, Анатолій Юхимович завжди ставив перед портретом В.Кабачка. І ті мудрі думки свого наставника, ще глибше розвив А. Грицай: «Бандура – то святий вогонь, що очищає нині душі і спопеляє все низьке у них, піднімає нас над суетними миттєвостями і возносить у сфери мудрості і мужності. Вона є береги-

нею нашого роду. Слухати спокійно її неможливо. Вона хвилює, тривожить, її люблять і ненавидять. Так, так – останнє було і колись, і, на жаль, є і тепер. Всі вороги України боялись її. Кобзарська пісня – наш щит і меч, і це добре розуміли недруги нашої державності» [5]. Щедро обдарований Богом талантом поета, композитора, педагога, він прискіпливо відбирав здібних дітей до свого класу. Учнями першого курсу стали: Мирослава Хакімова, Віра Бордюг. А учень класу домри Йосип Яницький перевівся в клас молодого педагога. Згодом лави кобзарського студентства поповнили: Дмитро Соколовський, Галина Паламарчук, і ще пізніше Олена Думіцька, Людмила Мисечко-Фусик.

Своєю талановитою педагогічною працею Анатолій Грицай благословив у широкий світ чималий гурт бандуристів, які понесли із собою саму душу українського народу. Понад сто його учнів роз'їхалися по всій Україні, популяризуючи кобзарське мистецтво. Серед них – артисти філармоній, керівники і учасники творчих колективів, викладачі музичних шкіл та училищ. Багато з них стали лауреатами різноманітних мистецьких конкурсів. Ось лише декілька імен серед сотні відомих: Тетяна Бенедюк, Мирослава Очеретяна, Оксана Крук, Назар Волощук, заслужені артисти України Галина Топоровська та Василь Пиндик, заслужений діяч мистецтв України Йосип Яницький, заслужений працівник культури України Валентина Кузьменко та інші. Про всіх своїх учнів Анатолій Юхимович сказав щиро, з любов'ю і гордістю: «Всі мої учні – українства цвіт» [5]. До речі, учитель Грицай надзвичайно педантично зберігав у себе відомості про своїх учнів. Наприклад, був у нього такий журнал, в якому записані не лише імена та прізвища студентів, а й місце їхньої роботи. Він усе своє життя турбувався своїми вихованцями, радів їхнім успіхам, допомагав і підтримував. А в іншому журналі, починаючи з 1968 року, записував всі концертні виступи учнів. «Станьте літописцями, нотуйте все про свою концертну діяльність, потім – як знайдете», – учив і радив Анатолій Юхимович.

Він безмежно любив свою справу, якій віддав усе життя. І його думки надзвичайно цінні для нас. «У нашій ділі важливий талант. Мусить бути поклик серця до справи, яку обираєш. Без цього людське життя може перетворитися в справжнісіньку драму. Що правда, навряд чи хтось візьметься з першого погляду сказати про людину: є в неї талант чи немає. Можу сказати одне – талановиті люди обов'язково досягають свого» [1].

З ім'ям А. Грицай пов'язані найяскравіші сторінки розмаю кобзарської справи нашого краю. Він створив найперший в училищі

ансамбль бандуристок, який з пропагандистською метою виступав з концертами в усіх куточках області.

Анатолій Юхимович був організатором знаменитого квартету бандуристок. Це була велика і яскрава мистецька сторінка не лише Рівненщини. 25 років чарував своїм натхненним співом цей унікальний колектив. Серця і душі Євгенії Ігнатєвої, Ніни Марчук, Наталії Грицай і Євгенії Висоцької об'єднувала любов до пісні. Для нього Анатолій Грицай творив незабутні аранжування. Згодом квартет став відомим на всю Україну. «Поліські соловейки» – так називав їх свого часу Анатолій Авдієвській. А з часом почали називати «золотим», бо на всіх конкурсах і фестивалях отримував золоті медалі, або призові місця.

Його знімали в кіно, на телебаченні, почули далеко закордоном, про нього писали столичні газети і А. Грицай:

«Співа квартет ...

Наш рідний рівненський квартет.

Бундури променяють натхненність.

А голосів який високий сонцезлет!

Схилілось перед ним доземно ж

Схилімося...

То – невмирущий піснеспів.

Він і сьогодні нас тривожить.

Таких дзвінких джерельно чистих голосів.

Почуєш –і забудь не зможеш» [2].

Наприкінці 60-х років А.Грицай створив і очолив капелу бандуристів при обласному будинку художньої самодіяльності профспілок, яка мала шалений успіх і не дивно, що 1973 року вона вже взяла участь у першому творчому звіті майстрів мистецтв і художніх колективів Рівненщини в столичному палаці «Україна» і отримала схвальні відгуки фахівців найвищого рангу. Витоки кожної пісні, які капела виносила в світ, чарували і хвилювали людей, пробуджували в них високі почуття. Багато щасливих і радісних миттєвостей пережито учасниками цього колективу, серед який були не лише бандуристи. Народна артистка України Лідія Кондрашевська у великому зошиті, де Анатолій Юхимович збирав автографи визначних людей, залишила запис: «Це велике щастя для мене, що зі мною займалися такі люди, як: Марія Байко, Анатолій Кос-Анатольській, Євгенія Мірошниченко, і Ви – Анатолій Грицай» [5].

Нас, учнів завжди вражала дивовижна енергія, з якою Анатолій Юхимович турбувався про талановитих людей, про те, щоб інші знали про них якомога більше. А сам, як правило, залишався «за кадром».

Гортаючи щоденники читаємо: «У мене талант слухача. Скількох я вже наслухався і надивився про те говорить моя книга автографів, гастролерів нашого міста. Люблю талановитих людей і не можу, не можу ними намилюватись» [5].

А ще є висловлювання Т.Г. Шевченка «Розповсюджувати... славу славних художників, розповсюджувати у суспільстві смак і любов до доброго і прекрасного – це молитва чоловіколюбця – Богу і посилено безкорисна послуга людині»[5]. Ці мудрі Кобзареві слова стали для Анатолія Юхимовича цілющим духовним джерельцем подвижницької справи.

В 1966 році А.Грицай створив постійно діючу художню виставку фойе училища і яку вів майже сорок років на громадських засадах. Це були уроки високої духовності для багатьох поколінь студентів училища. Це унікальний витвір його рук, своєрідна мистецька енциклопедія. Виставка постійно змінювалася матеріалами, присвяченими як культурним, так і громадсько-політичним та історичним подіям суспільного життя. Воістину, ця багаторічна подвижницька праця немає аналогу.

В одному із останніх інтерв'ю на Рівненському телебаченні, Анатолій Юхимович зізнався: «Я, можна сказати, віддав на цю виставку все своє життя. Хтось купував машини, дачі, а я – журнали, газети, аби розширити матеріали для нових тем».

Він уболівав за розширення світогляду нашої молоді, за прилучення до високого мистецтва.

Без перебільшення Анатолія Юхимовича можна назвати літописцем як училища, так і концертно-театрального життя міста й області. Дуже бережно зберігав Анатолій Грицай автографи відомих митців, які виступали в Рівному, а ті в свою чергу, із захопленням відгукувалися про «дивацькі» справи рівненського бандуриста.

Протягом всіх років своєї педагогічної праці А.Грицай занотував свої думки, що до кобзарства, виконавства на бандурі, роздуми про те, що собою являє сучасний бандурист, яка його суть, що для нього найголовніше, найхарактерніше. І ці думки склали своєрідні заповіді, правила та моральний кодекс кобзарів. «Ні жодного концерту без бандури. Для цього всіма фібрами душі прагнути сцени не ради власної справи, користі, вигоди, а заради уславлення кобзарської музи. Для цього не жаліти часу, сил та енергії. Невтомно самому шукати собі слухача, публіку, місце виступу, тобто той стартовий майданчик, з якого може злетіти кобзарська пісня. Кожен повинен старатися уміти виконувати вокальну музику, акомпанувати іншим співакам чи

інструменталістам і, в обов'язковому порядку, грати на сцені чисто інструментальну музику» [3].

Анатолій Юхимович постійно ішов з нами, своїми вихованками поміж люди, з рідною думою і піснею, з голосом бандури. І ніколи не говорив про якісь матеріальні труднощі, а найперше хвилювався за Україну, вболівав за її завтрашнє. У своїх багатотомних щоденниках, які вів ще із шкільних років, і в листах, які, власне є віддзеркалюванням його душі, помислів, мрій, роздумів, сприйняття світу, ми бачимо своєрідне біополе високої духовності, інтелігентності. І ті мудрі його слова знову і знову впадають глибоко в душу:

«Ми- нація бояна, козака Мамая, Марусі Чурай, ми – нація Соломії Крушельницької, Мишуги, Бориса Гмирі, ми – нація Шевченка, Франка, Л.Українки, а ще Л.Костенка, В.Стуса, Д.Павличка ми – нація Мазепи, Петлюри, і Бандери ми- народ Лисенка, Кошиця, Авдієвського, ми – сама Пісня, Дума, Поезія і це все при тому, що ми дали супротив всім заборонам, які сипалися на нас як з рогу достатку ...

В Україні украдене минуле. Народ позбавлений фундаменту своєї пам'яті, своїх перемог, і своїх гірких поразок. Власне, історія – то Учитель. Ми позбавленні свого учителя. Люди, як сліпі котенята тиняються по своїй землі і не знають, і не бачать на якій багатющій живуть землі і які вони талановиті ... [5].

Переконаність у своїй правоті – це теж талант ...

Будь наступальною натурою, під лежачий камінь вода не біжить. Мрій, а ще більше працюй. Працюй до поту, до болю, в пальцях, іншого шляху нема до парнасу слави ...

Вбирай увесь світ і все прибандурюй ...

Скільки того добра розкидано по книгах, постарайся нічого розумного не пропустити. Все набуте тобі в особисту чергу знадобиться, а в недалекому майбутньому, сподіваюсь, воно десь відлуниться в твоїх учнях і просто в оточуючих, треба не тільки вчитися, а й вчити. Кожна людина – сонце і може мати свої планети. Тож чим людина цікавіша, тим більше вона буде притягати до себе інших ...

Займайся і запам'ятай: Бандура, як і музика взагалі, не любить тих, хто працює трохи. За трохи праці і слави трохи ...

Відвідай музей Л. Українки, М. Рильського, П. Тичини, які були великими поклонниками кобзарства і, при можливості, виступи там ...

Треба Баха грати поліфонію. Там для нас море відкритті. Композиції учись тільки не в ущерб виконавству на бандурі ...

У нас іде сніг. Гарно. Біло. Поетично. Це погода для таких ліричних натур, як ти. Твори для бандури якусь Сніжну фантазію, Білу казку, Зимову акварель і т.п. [4].

Патріотичні почуття надихали Анатолія Гриця на написання віршів, у яких висловлював думки про долю рідної мови, України, звісно ж, про пісню, про бандуру.

Багато з них знайшли місце на шпальтах часописів.

Вслухаймось у вірш Анатолія Гриця, де надзвичайно точно віддзеркалилась його кобзарська і людська душа:

Ми кобзарі – землі поети!

Який порив ! Які пісні!

Чуттів незміряна планета,

Світ сонячний і навісний!

Акордів грім натхненно дужий,

Жаданих весен – клич-гроза,

Яка краса!

А хтось – байдужий ...

А в когось – радості сльоза ... [2].

Усе життя і творча біографія патріарха кобзарської справи на Рівненщині Анатолія Гриця – то боротьба за утвердження національної ідеї і біль за понівечене українське слово та українське мистецтво.

Він жив так, як йому підказувало серце, як хотіла його щира душа, наповнена безмежною любов'ю до бандури, мови, України.

Він був усюди: на мітингах, на конференціях, на зустрічах з відомими людьми, щоб потім почуте Слово про святу українську правду донести до своїх учнів.

Вся його постать – це випромінювання доброти, чуйності, людяності і скромності. Навколо нього була аура значимості, величності, небесності, благородства. А ще -високий професіоналізм.

Будучи надзвичайно скромною людиною Анатолій Юхимович ніколи не намагався бути на «виду». Як філософ Григорій Сковорода ішов він по життю, не маючи ні звань, ні нагород. Але мав любов до людей, доброту і мудрість. І удостоївся найвищої нагороди – любові та шани від людей. Його життя стало величним маяком. Високу оцінку надав Микола Чорний (США), сказавши: «В історії України, маестро Анатолій Гриця буде записаний як амбасадор свого народу в кобзарстві і її культурі...»

Достойний пане Маестро! Ви є кобзарське світило для нашого українського народу!». В одному із віршів Анатолія Гриця є такі рядки:

З кобзарських верховіть я світ наш досягну.
Бандури дзвін – мого життя знамено.
І віриться чомусь, що й світ колись пізнає
Мій труд і вклониться йому доземно.
Вклоняємось сивочолій мудрості, покобзареним літам, високому професіоналізму Анатолія Юхимовича Грицяя.

Впродовж десяти років проводиться обласний фестиваль-конкурс бандурного мистецтва імені Анатолія Грицяя.

Вийшли друком його збірки: вокальні твори для голосу в супроводі бандури «Бринять душі моєї струни», «Зошит юного бандуриста», поетична збірка «Бандура – душа моя».

Щорічно, 12 вересня, в день пам'яті Анатолія Грицяя, студенти та викладачі музичного училища йдуть до могили кобзарського корифея, аби вклонитися йому доземно за його неповторність, талановитість і чесність.

Потужна кобзарська школа, створена ним – це яскрава і самобутня квітка у великому розмаїтому вінку бандурного мистецтва України.

ЛІТЕРАТУРА

1. Газета «Сім днів» 10 жовтня 1997 р.
2. Грицай А. «Бандура – душа моя», Рівне 2007 р., стр.15,17,45.
3. Грицай А. «Заповіді, правила та моральний кодекс кобзарів», Рівне 2006.
4. Грицай А. Листи до Топоровської Г.М.
5. Грицай А. Щоденники.
6. Чорний М. Листи до Грицяя А.Ю.

УДК 681.817.5:94

*Н.Є. Турко,
м. Рівне*

БАЗОВІ ФАЗИСИ ВДОСКОНАЛЕННЯ КОНСТРУКЦІЇ БАНДУРИ ЯК АКАДЕМІЧНОГО КОНЦЕРТНОГО ІНСТРУМЕНТА

Анотація. У пропонованій статті розглянуто історичні передумови виникнення бандури, проаналізовано шляхи її удосконалення та становлення як академічного концертного інструмента.

Ключові слова: бандура, виникнення, становлення, вдосконалення, конструкція.

ЗМІСТ

<i>Дутчак В.Г.</i> Основні тенденції в сучасному бандурному виконавстві України та української діаспори	5
<i>Черепанин М.В.</i> Феномен естрадного виконавського стилю Валерія Ковтуна (пам'яті Метра світового акордеона).....	13
<i>Бовсунівська Н.М.</i> Інструментальний усе-світ Волині	21
<i>Булда М.В.</i> Джазово-академічний напрямок виконавської і композиторської діяльності вітчизняних та зарубіжних баяністів-акордеоністів (на матеріалі творчості А.Білошицького)	30
<i>Гулянич Ю.М.</i> Цимбали у композиторській творчості Богдана Котюка	37
<i>Дуда Л.І.</i> Музична обробка фольклору у репертуарі бандуриста-виконавця.....	42
<i>Князев В.Ф.</i> Відображення художньо-виконавських та педагогічних поглядів В.Безфамільнова у його науково-методичних працях	47
<i>Пасічник Л.М.</i> Традиції ансамблю троїстих музик в музичній культурі Прикарпаття.....	57
<i>Фабрика-Процька О.Р.</i> Хордофони України та Білорусії: історико-порівняльний аспект	67
<i>Чайка С.В.</i> Кобзарство – унікальне явище української та світової музичної культури	75
<i>Юрченко О.П.</i> Стильові напрями сучасного виконавства на цимбалах системи Шунди	85
<i>Бакшаєва Л.В.</i> Колективне музикування в ДМШ і його значення в музичному вихованні учнів	91
<i>Барзишена В.В.</i> Стильові особливості музичного жанру фламенко.....	98
<i>Брухаль І.Г.</i> Взаємодія теорії та практики в утвердженні Львівської цимбальної школи	105
<i>Вірясова В.Я.</i> Специфічні і сонорні прийоми гри на баяні (кнопковому акордеоні) в арсеналі композиторських засобів	116
<i>Водяний А.О.</i> Розвиток музичного інтелекту як фактора морального виховання в системах освіти різних епох	123
<i>Горіна Л.І.</i> Специфіка роботи з ансамблем домристів	130
<i>Жовнір С.С.</i> Звукозаписна репрезентація творів Латиноамериканських композиторів для гітари	135

<i>Кондратюк О.В.</i> Психологічні умови формування музичного образу в особистості підліткового віку	142
<i>Мостовий С.В.</i> Ознаки поліфункціональності у концертних творах для цимбалів Анатолія Гайденка.....	148
<i>Олійник В.Ф.</i> Інформаційно-комп'ютерні технології та їх роль у системі інструментально-виконавської підготовки майбутніх вчителів музичного мистецтва	159
<i>Панасюк Л.В.</i> Ансамбль народної музики «Древляни»: передумови створення та засадничі принципи функціонування	166
<i>Пилипчук В.В.</i> Специфіка звуковидобування на бандурі	172
<i>Порцев М.В.</i> Постмодернізм у творах для класичної гітари сучасних українських композиторів-гітаристів.....	177
<i>Столярчук Б.Й.</i> Традиційна українська інструментальна музика	183
<i>Ткачук Б.Ю.</i> Ударні інструменти в народно-інструментальному виконавстві України та української діаспори	188
<i>Топоровська Г.М.</i> Анатолій Грицай – засновник професійної бандурної освіти на Рівненщині (до 60-ччя відкриття класу бандури на Рівненщині).....	195
<i>Турко Н.Є.</i> Базові фазиси вдосконалення конструкції бандури к академічного концертного інструмента.....	202
<i>Томашівська М.М.</i> Актуальні проблеми народно-інструментального виконавства: історія і сучасність сопілкового ансамблю	210
<i>Федорняк Н.Б.</i> Народний музичний інструментарій української діаспори Північної Америки: автентичне та професійне виконавство	216
<i>Хлебнік П.І.</i> Скіра Роман Якович – основоположник Волинської школи цимбалістів.....	223
<i>Хмельюк М.О.</i> Етапи формування позиційної аплікатурної системи студента-баяніста	231
<i>Шпитальна І.М.</i> Владислав Золотарьов – феномен творчості	236
<i>Юсипчук П.П.</i> Історичні передумови розвитку духових народних Інструментів Гуцульщини.....	242
<i>Югова О.В.</i> Психологічні засади бандурного виконавства	250
<i>Про авторів</i>	259

Наукове видання

**АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ НАРОДНО-ІНСТРУМЕНТАЛЬНОГО
ВИКОНАВСТВА В УКРАЇНІ: ІСТОРІЯ І СУЧАСНІСТЬ**

Збірник наукових праць

Редактор-упорядник
Горіна Л.І.

Технічний редактор
Власюк В.В.

*Редакційна колегія не завжди поділяє погляди авторів,
висвітлені у збірнику.
За достовірність фактів, точність цитат та можливі помилки
повну відповідальність несуть автори опублікованих матеріалів.*

Підписано до друку 22.04.2017 р. Формат 60х84 1/16. Папір офсет.
Гарнітура «PT Serif». Друк офсет. Ум. друк. арк. 15,35. Наклад 100 пр. Зам. 34.
Видавництво «Волинські обереги».
33028 м. Рівне, вул. 16 Липня, 38; тел./факс: (0362) 62-03-97;
e-mail: oberegi@mail15.com
Свідоцтво про внесення до Державного реєстру суб'єкта
видавничої справи ДК № 270 від 07.12.2000 р.

Надруковано у друкарні видавництва «Волинські обереги».